

ved 3dje Behandling, saa forhindrede vi derved, at vi fik en Jærnbane til at gaa over til Møen. Det er min Grund til at stemme mod dette Forslag i Klar, som jeg stemte mod det i Fjor.

Der er en anden blandt disse ekstraordinære Bevillinger, som særlig har glædet mig, det er Vædringsforslaget Nr. 185. Det har særlig glædet mig, at vi dog en Gang komme til at faa noget gjort der ude ved Ringkjøbing Fjord. Vi have talt om det i hele den Arrække, jeg har haft den Gære at sidde i Finansudvalget, og det har mangfoldige Gange været fremme her i Tinget. Nu udtalte jo det ærede Medlem fra Kolding (Berg) i Gaar om dette lille Vædringsforslag, at det ikke var meget værd, og han kan vistnok have meget Ret i, at disse 60,000 Kr. ikke ere meget dertil, men jeg anser det dog for at være en Begyndelse. Det viser sig straks praktisk her, at der behøver ikke at være bestemte Rigsdagsmænd ude i Bestjylland for at faa noget gjort, men at de ogsaa godt kunne gaa hen og stifte Rigsdagsmænd og faa noget gjort alligevel. Det er mig en særlig Glæde, at der bliver begyndt paa denne Sag, thi det er en Sag, som jeg tror er paatrængende nødvendig at faa noget mere gjort for, end der vil være gjort ved dette Vædringsforslags Vedtagelse.

Den egentlige Grund til, at jeg bad om Ordet, var, at jeg tillod mig i Gaar at optage et Vædringsforslag, som den ærede Minister frafaldt. Det er Vædringsforslaget Nr. 182. Dette Vædringsforslag angaar, som ærede Medlemmer ville vide, et Forslangende af 50,000 Kr. til Udvidelse af det landøkonomiske Forsørgslaboratoriums Bygninger til dyrepatologiske Forsøg samt til Anskaffelsen af Inventar m. v. Dette Vædringsforslag har jeg tilladt mig tilligemed det ærede Medlem fra Nykøbing paa Sjælland (Korsgaard) sammen med Højre at tiltræde allerede i Udvalget, og jeg maa sige, at det var mig en ganske mærkelig Overraskelse, at den ærede Minister saa let kunde frafalde dette Forslag. Jeg tilstaar ganske aabent, at hvis jeg ikke havde hørt en Fjals Hønge om, at det vilde blive Tilfældet, vilde jeg virkelig være bleven saa overrasket over, at det blev taget tilbage, at jeg tror, at jeg vilde have glemt at tage det op; men jeg har hørt det ad anden Vej, at det var en Overenskomst, der var sluttet om det Forslag, at Ministeren skulde være saa skikkelig at tage det tilbage, og saa skulde han som Ekvivalent for Tilbagetagelsen have sit Tillæg til de 4 Landbohøjskolelærere. Nu er det, jeg har tilladt mig at optage Vædrings-

forslaget. Hvad det andet Vædringsforslag om de 4 Lærere angaar, er jeg, hvad ærede Medlemmer ville se paa Vædringsforslagslisten, det eneste Bænstremedlem i Udvalget, der har været med til at tiltræde Bevillingen, saa jeg har i Realiteten ikke noget derimod. Jeg anerkender, at i alt Fald nogle af disse Lærere have vakt megen Interesse og gjort sig bekendte i Landet for deres Virksomhed for Landbruget, saa jeg har ikke villet være med til at nægte dem Lønningsstillæg paa denne Motivering, at det skulde bide efter Landbohøjskoleloven, efter som og saasom jeg fra Begyndelsen af har været med til at faa Lønningsloven ud af Landbohøjskoleloven, da de ikke direkte have noget med hinanden at gøre. Men nu er det, at Indenrigsministeren, hvem vi Landboere jo aarlig maa henvende os til, da vi jo ikke have nogen anden Landbrugsminister, har lært os et udmærket bevinget Ord, som vi nok skulde skrive os bag Dret, og det er det, at han hylber den Grundsætning, at de taufe Bejlere saa intet. Naar vi Landmænd altsaa forholde os taufe, saa vi intet, men naar vi forlange noget, have vi dog Haab om at røre den ærede Ministers Hjerte lige saa godt som Købstederne og Haandværkerne — det var navnlig Haandværkerne, om hvilke Ministeren sagde dette, at de taufe Bejlere saa ingen Ting, og at det derfor ikke vilde forundre ham, om de forlangte en Del af ham. Nu ser det derfor ganske mærkeligt ud, naar den ærede Minister stiller 2 Vædringsforslag, det ene om Lønningsstillæg til nogle Embedsmænd, det andet om, at vi virkelig nu paa et meget alvorligt og vigtigt Omraade skulle til at have Forsøg anstillede, og naar han selv kommer og afleverer til Finansudvalget de mest udmærkede Dokumenter, som tænkes kunne, for at dette Vædringsforslag skal blive vedtaget, at han saa tager sit Forslag tilbage. For at faa Klarhed paa dette, som endnu ligger hen i Vildrede, er det, at jeg har optaget Vædringsforslaget. Nu siger den ærede Ordfører, der jo ikke har tiltrædt Forslaget lige saa lidt som Flertallet af dem, der ellers ere mine Meningsfæller i Finansudvalget, at Begjæringen for den Kochske Lymfe er fordampet. Dertil skal jeg nu bemærke, at da Efterretningen kom her til Landet om, at Dr. Koch i Berlin havde udtalt sig angaaende denne Sag, kunde man se, at han sagde, at der var kun een eneste Ting, han ansaa for sikker. Han sagde nemlig, at til at stille Diagnosen, i diagnostisk Henseende, ere vi komne saa vidt ved Opdagelsen og Underjøgelsen, at han tør mene, at der virkelig her er noget at gøre. Hvad derimod Hel-